

Hồi 9

Bách Lý Trường Thành

Ổ xe ngựa còn đang đứng đợi phía ngoài, nhưng gã đánh xe đã đi đâu mất.

Đinh Hỷ nhảy lên chỗ đánh xe, rút cây roi ngựa ra, Đặng Định Hầu đành phải để cho y ngồi trước.

Y biết Đinh Hỷ nhất định biết đánh xe, nhưng y không ngờ Đinh Hỷ đánh xe còn gấp rút hơn cả đứa bé muốn đi tiêu.

Cỗ xe chạy như điên cuồng ra ngoài thành.

- Chúng ta đang đi đâu đây?

- Tìm một nơi để ngủ.

- Ngoài thành có chỗ ngủ?

- Trong xe này, có thể ngủ được hai người.

Đặng Định Hầu thở ra, y chẳng nói gì nữa. Có những người trời sinh ra có bản lãnh làm cho người khác đi theo mình, Đinh Hỷ chính là hạng người đó.

Nếu như ai gặp phải hạng người đó, họ cũng đành phải ngủ trên xe giống như y.

Xe ra khỏi thành lại càng chạy nhanh. Đinh Hỷ vênh mặt lên, Đặng Định Hầu cũng đành phải nhắm mắt lại, hai người hiển nhiên đều có tâm sự trong lòng.

Nào ngờ Đinh Hỷ lại mở miệng hỏi trước:

- Tại sao ông không nói gì vậy?

Đặng Định Hầu cười cười nói:

- Ta đang nghĩ...

Đinh Hỷ hỏi:

- Nghĩ gì?

Đặng Định Hầu nói:

- Nghe nói bên hắc đạo cũng có rất nhiều người tổ chức liên minh với nhau, để đối phó với

Khai Hoa Ngũ Kỳ.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Từ khi Nhạc Lân chết tới giờ, dĩ nhiên bọn họ lại càng muốn tiến hành chuyện này lạ hơn nữa.

Đinh Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Tổ chức liên minh này, nếu đụng độ nảy lửa với bọn ta, nhất định thiên hạ sẽ đại loạn.

Đinh Hỷ nói:

- Ngao cò đánh nhau, ngư ông thụ lợi.

Đặng Định Hầu nói:

- Có điều muốn làm ngư ông, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Đình Hỷ nói:

- Đúng vậy.

Đặng Định Hầu nói:

- Người xem ai có đủ tư cách làm được ngư ông?

Đình Hỷ nói:

- Thanh Long hội.

Đặng Định Hầu thở ra hỏi:

- Chỉ có Thanh Long hội thôi sao?

Ánh mắt của Đình Hỷ loang loáng, y hỏi lại:

- Có phải ông đang muốn nói, chỉ có Bách Lý Trường Thanh là có đủ tư cách nhen nhúm trận lửa này lên?

Đặng Định Hầu không trực tiếp trả lời vào câu hỏi, y than thở:

- Xem ra đây quả thật là một trận lửa khổng lồ, ai ai cũng sẽ bị cháy đen mày đen mặt, trừ phi...

Đình Hỷ xen vào:

- Trừ phi chúng ta có thể truy tìm ra được tên hung thủ thiên tài ấy.

Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:

- Ta vẫn còn nghĩ, người giết lão Vương là người giết Vạn Thông và Nhạc Lân.

Đình Hỷ nói:

- Vì vậy, tên gian tế trong bọn của ông cũng là hắn.

Đặng Định Hầu nói:

- Cái chết của lão Vương, nhất định là có liên hệ rất mật thiết với chuyện này, lão ta kiên quyết không tham dự vào liên minh tiêu cuộc, nhất định có nguyên do gì đặc biệt.

Đình Hỷ nói:

- Đây là lỗi suy nghĩ của ông, không phải của tôi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nghĩ thế nào?

Đình Hỷ hững hờ nói:

- Tôi chỉ bất quá là một tên vô danh tiểu tốt thế thôi, tùy tiện nghĩ sao cũng không quan hệ gì.

Đặng Định Hầu nói:

- Có quan hệ.

Đình Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nhìn y lom lom nói:

- Bởi vì ta cảm thấy được, trong lòng người có ẩn tàng bí mật gì đó rất nhiều, nếu người không chịu nói ra, chuyện này nhất định sẽ không có ngày trở thành rõ ràng minh bạch.

Ánh mắt của y cũng biến thành bén nhọn như hai quả trùy.

Đình Hỷ bật cười.

Không phải là nụ cười như quả trùy, mà là nụ cười thân thiết làm cho người ta vui thích.

... Trùy đụng phải trùy, sẽ không khỏi nảy lửa lên.

... Nhưng cái mỉm cười làm cho người ta vui thích của y, ngay cả trùy cũng đâm không vào.

Đặng Định Hầu cũng bật cười, y bỗng nhiên đổi qua chuyện khác, y hỏi:

- Người có biết chỗ khả ái nhất của người ở đâu không?

Đinh Hỷ lắc lắc đầu.

Đặng Định Hầu nói:

- Ở cặp mắt.

Đinh Hỷ đang dụi mắt.

Đặng Định Hầu lại hỏi:

- Người có biết cặp mắt của người tại sao lại khả ái nhất không?

Đinh Hỷ hỏi lại:

- Ông nghĩ là tại sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Tại vì cặp mắt của người không biết nói dối, chỉ cần người nói dối, cặp mắt của người sẽ biến thành ra đặc biệt, thành ra kỳ quái.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy đã ba bốn lần.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Chỉ cần người đề cập đến Vương đại tiểu thư, cặp mắt của người biến thành kỳ quái.

Đinh Hỷ nói:

- Thế à?

Đặng Định Hầu nói:

- Người nhìn cô ta vẽ gò núi xanh xanh ấy, cặp mắt cũng biến thành như vậy.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì trong lòng tôi tuy thích cô ta, ngoài miệng thì cố ý chê bai; bởi vì rõ ràng là tôi biết cái chỗ gò núi xanh xanh đó, tôi lại cố ý không biết.

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tí nào.

Đinh Hỷ lại cười phì lên.

Đặng Định Hầu nói:

- Còn nữa. Lúc người phát hiện người khác lừa dối người, cặp mắt cũng biến thành kỳ quái như vậy.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông đã thấy rồi à?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta thấy hai lần.

Đinh Hỷ hỏi:

- Hai lần nào?

Đặng Định Hầu nói:

- Lúc Tô Tiểu Ba bỏ đi, người lấy ánh mắt đó nhìn theo.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông cho là tôi nghi ngờ y chuyện gì?
Đặng Định Hầu nói:
- Không chừng y mới là kẻ gian tế trên Nga Hồ Cương, Vạn Thông chỉ bắt quá bị y lợi dụng thể thôi, vì vậy sau đó bị giết đi bịt miệng. Nhạc Lâm phát hiện ra bí mật của y, mới trói y bỏ vào địa lao. Tuy người cứu y, đến lúc y về đến Nga Hồ Cương, chưa chắc y sẽ nói thật.
- Đinh Hỷ rút cuộc thở ra nói:
- Y mà nói láo, quả thật có thể nói người chết thành sống lại, người sống thành người chết.
- Đặng Định Hầu nói:
- Bởi vậy ta không hiểu.
- Đinh Hỷ hỏi:
- Ông không hiểu chuyện gì?
- Đặng Định Hầu nói:
- Rõ ràng là người nghi ngờ y, tại sao lại thả y ra?
- Đinh Hỷ hỏi lại:
- Ông nghĩ sao?
- Đặng Định Hầu nói:
- Có phải vì người muốn lợi dụng y, tìm tới kẻ hung thủ thiên tài đó? Bởi vì y vốn là một đường dây sống sờ sờ đó?
- Đinh Hỷ lại thở ra nói:
- Trong bụng tôi nghĩ sao, xem ra ông còn hiểu rõ hơn cả chính tôi.
- Đặng Định Hầu cười cười nói:
- Còn thêm một lần ta thấy nét mặt kỳ quái của người, là ở Hạnh Hoa Thôn, trong căn phòng Tiểu Mã đang dưỡng thương.
- Đinh Hỷ hỏi:
- Không lẽ lúc đó tôi cũng nhìn y cái kiểu kỳ quái đó?
- Đặng Định Hầu gật gật đầu nói:
- Lúc đó chắc là người thấy y có chỗ không được thành thật lắm.
- Đinh Hỷ nói:
- Bởi vì y bỗng biến thành ra thật thà, nằm yên trên giường không lộn xộn gì cả.
- Đặng Định Hầu cười nói:
- Không những vậy, ngồi nói chuyện với chúng ta cả nửa ngày, ngay cả một câu "con mẹ nó" cũng không nghe nói.
- Đinh Hỷ thở dài nói:
- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó thay, một người mà biến đổi tính tình như vậy, ít nhiều gì cũng có cái tật gì đó.
- Đặng Định Hầu nói:
- Người phát hiện y chạy theo Đỗ Nhược Lâm, tuy tức giận, nhưng không có tí gì sốt ruột.
- Đinh Hỷ nghinh mặt lên lạnh lùng nói:
- Đây là chính y tình nguyện như vậy, tại sao tôi lại phải nóng ruột?
- Đặng Định Hầu nói:
- Lúc người gặp Vương đại tiểu thư, người cũng chẳng hỏi gì đến chuyện đó.
- Đinh Hỷ nói:
- Cô ta chẳng đề cập tới, tại sao tôi phải nói?

Đặng Định Hầu nói:

- Cô ta thật tình nên nói chuyện đó với ngươi, ngươi cũng nên hỏi cô ta chuyện đó, tại sao hai người lại không ai đề cập tới?

Đinh Hỷ bỗng cười nhạt nói:

- Cô ta không hỏi, không chùng bởi vì cô ta chẳng cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì Tiểu Mã ở đó?

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì tuy tính tình của y bướng bỉnh, trái tim của y lại mềm xèo, nếu Vương đại tiểu thư nhờ Đỗ Nhược Lâm lại nhờ y giúp đỡ, y nhất định sẽ không từ chối.

Đinh Hỷ nói:

- Y đã tự mình đi làm kẻ ngu xuẩn, tôi hà tất phải lo gì cho mệt.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Phải có vài người đi làm chuyện ngu xuẩn chứ, thế giới này ai cũng thông minh, không phải là quá chán phèo sao?

Đinh Hỷ cười nói:

- Chỉ tiếc là đạo sau này, người chân chính ngu xuẩn càng lúc càng thấy ít đi.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Ít nhất ta cũng không thể tự xưng mình là kẻ ngu xuẩn.

Đinh Hỷ nói:

- Ông không ngu, Vương đại tiểu thư cũng không ngu.

Đặng Định Hầu nói:

- Sao?

Đinh Hỷ nói:

- Dĩ nhiên là tôi biết cái gò núi xanh xanh ấy ở đâu, ông thấy được tôi đang nói dối, cô ta sao còn không thấy được?

Đặng Định Hầu nói:

- Nhưng không thấy cô ta hỏi nà theo.

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đâu cần phải hỏi.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Tại sao?

Đinh Hỷ nói:

- Bởi vì cô ta đã biết nơi đó là đâu rồi.

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ngươi không nói, Tiểu Mã nhất định sẽ nói cho cô ta biết.

Đinh Hỷ nói:

- Hừ.

Đặng Định Hầu nói:

- Dù Tiểu Mã có là người ngu xuẩn đi nữa, chắc y cũng nhìn ra được đó là Nga Hồ Cương.

Đinh Hỷ bỗng nhiên vung roi lên, đánh mạnh vào mông ngựa.

Thật tình y muốn đánh cho Tiểu Mã một trận đòn, thành ra y đành phải lấy con ngựa kéo xe thế vào đó.

Con ngựa kéo xe cũng phần nộ cả lên, hí một tiếng dài, xông vào khu rừng thưa bên cạnh, không chịu đi thêm một bước.

Đình Hỷ bèn ngừng xe lại đó.

Y chậm chậm xuống xe, cuộn roi ngựa lại, treo lên cành cây, miệng lầm bầm:

- Một người đã muốn làm kẻ ngu thì cứ để cho y làm; ngựa mà đã quyết tâm không chịu đi thì cứ để cho nó ngừng.

Đặng Định Hầu nhìn nhìn y, bỗng cười lên một tiếng:

- Không chừng người đã tính nghỉ ngơi lại đây.

Đình Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Có một số người làm chuyện gì cũng phải lòng vòng, rõ ràng là chuyện muốn làm, nhưng thà y tốn sức gấp mấy lần, nhường cho người khác làm giùm y.

Đình Hỷ nói:

- Những người đó có tật gì chắc.

Đặng Định Hầu nói:

- Không có lấy một cái tật.

Đình Hỷ nói:

- Vậy thì tại sao họ làm vậy?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì y làm nhiều chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm, y không muốn để người khác thấy mình là kẻ ngu có hảo tâm, thà người khác cho mình là kẻ tàn bạo còn hơn.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông cho tôi là hạng người đó?

Đặng Định Hầu nói:

- Không sai tý nào.

Đình Hỷ hỏi:

- Tôi sợ ông nghĩ tôi là kẻ ngu sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Người cũng sợ ta hỏi người, trong thành có ít nhất bảy tám chục căn khách sạn lớn có nhỏ có, tại sao người không lại, mà cứ đến cái chỗ quỷ quái này để chịu khổ?

Đình Hỷ nói:

- Hình như ông không hỏi tới?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta chẳng cần phải hỏi.

Đình Hỷ nói:

- Sao?

Đặng Định Hầu nói:

- Bởi vì ta biết, muốn đến Ngã Hồ Cương, phải đi qua con đường này.

Đình Hỷ hỏi:

- Ông còn biết gì nữa?

Đặng Định Hầu nói:

- Ta còn biết, người tính đúng là Vương đại tiểu thư và Tiểu Mã sẽ lại Ngạ Hồ Cương, bọn họ đều là những người nóng nảy, không chừng tối nay đã bắt đầu khởi hành.

Đinh Hỷ nói:

- Vì vậy, tôi ở nơi này chờ.

Đặng Định Hầu cười nói:

- Nếu có ai khác đòi làm kẻ ngu, không chừng người cũng để người ta làm, nhưng Tiểu Mã không phải là ai xa lạ, y là bạn của người, y là huynh đệ của người.

Y mỉm cười, cầm lấy cây roi treo trên cây nói tiếp:

- Đợi y đến đây, người có lấy cây roi này quán vào cổ y không?

Đinh Hỷ nhìn y, bỗng nhiên cũng cười theo nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi ông một câu thôi.

Đặng Định Hầu nói:

- Người hỏi đi.

Đinh Hỷ hỏi:

- Ông nghĩ ông là cái thứ gì? Ông là con sâu trong bụng tôi chăng?

Đặng Định Hầu muốn cười, nhưng y không cười.

Gió từ xa truyền lại tiếng xe ngựa đang chạy, tiếng động còn rất nhỏ, cỗ xe còn cách rất xa.

Đinh Hỷ đã xông ra khỏi rừng, nằm phục xuống vệ đường, áp tai xuống mặt đất.

Đặng Định Hầu cũng theo ra, hạ giọng hỏi y:

- Có phải bọn họ đang lại đây?

Đinh Hỷ nói:

- Không phải.

Đặng Định Hầu vội vã hỏi:

- Sao người biết không phải?

Đinh Hỷ nói:

- Cỗ xe trông rỗng, trong xe không có người.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người nghe ra được sao?

Đinh Hỷ nói:

- Ừ.

Đặng Định Hầu thở ra nói:

- Thì ra lỗi tại của người còn thính hơn cả Vương đại tiểu thư.

Tiếng xe bỗng lại gần, nghe phảng phất có tiếng roi ngựa đang đánh.

Nếu đã là cỗ xe không, tại sao lại đi gấp rút như vậy?

Đinh Hỷ bỗng nói:

- Trong xe tuy không có người, nhưng có chở một thứ đồ rất nặng.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Nặng bao nhiêu?

Đinh Hỷ nói:

- Nặng chừng bảy tám chục cân.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Sao người biết đó không phải là người?

Đình Hỷ nói:

- Bởi vì người sẽ không đi đụng đầu vào nóc xe như vậy.

Tai của y còn chưa rời khỏi mặt đất, nghe được có thứ đồ đang đụng vào nóc xe không ngớt.

Một thứ đồ nặng bảy tám chục cân, đụng được tới nóc xe.

Đặng Định Hầu sáng mắt lên:

- Không lẽ là Bá Vương thương?

Đình Hỷ nói:

- Rất có thể.

Đặng Định Hầu hỏi:

- Người đánh xe không lẽ là Vương đại tiểu thơ?

Đình Hỷ không mở miệng ra.

Y đã thấy cỗ xe lớn đen xì, trong màn đêm chạy như bay lại, người đánh xe mặc áo đen, trên đầu đội chiếc mũ làm bằng cỏ tranh.

Nếu người này là Vương đại tiểu thơ, cô làm như vậy, ắt hẳn không phải là không có lý do.

Hành động của cô phải cần bí mật, nhất định không thể để đối phương phát hiện hành tung của mình, vì vậy tuy gấp rút phải đi, nhưng vẫn không cười ngửa, ngửa tuy nhanh hơn xe, nhưng không có chỗ đem theo cây Bá Vương thương.

... Tại sao Tiểu Mã không có ở đó?

... Có phải bọn họ đã ước hẹn sẵn gặp nhau ở phía trước?

Đặng Định Hầu càng hạ giọng xuống hỏi khẽ:

- Chúng ta đi theo xem thử được không?

Đình Hỷ lạnh lùng nói:

- Có gì mà xem?

Đặng Định Hầu nói:

- Người không đi, ta đi.

Bấy giờ cỗ xe đã chạy như bay lại, kẻ đánh xe vì vội vã đi đường, chẳng chú ý gì đến chung quanh.

Đặng Định Hầu rùn người xuống, đã như mũi tên bắn vọt ra.

Đặng Định Hầu búng người một vòng, một bàn tay đã nhẹ nhàng chụp lấy càng xe phía sau, giống như một chiếc lá treo tòn teng theo xe.

Cỗ xe xông về phía trước mười trượng, chớp mắt đã biến vào trong đêm tối, Đặng Định Hầu hình như còn đang hướng về phía Đình Hỷ vẫy vẫy tay.

Đình Hỷ đưa mắt nhìn theo cỗ xe biến đi, bỗng thở ra một hơi, lẩm bẩm:

- Giả như có người phía trước cũng đang áp tai nghe động tĩnh, nhất định họ sẽ lấy làm kỳ quái, rõ ràng là cỗ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

Y thả người xuống, nằm trên mặt đất, yên lặng nhìn sao đêm đang lấp lánh trên bầu trời.

Ánh sao chiếu trong mắt y, ánh mắt y quả thật chứa chấp bao nhiêu là bí mật.

Trong bóng đêm ở phía trước, quả thật có người cũng giống như y, đang áp tai xuống mặt đường nghe ngóng.

Gương mặt của y bơ bơ bạch bạch, nhìn kỹ, sẽ thấy y đang mang mặt nạ.

Ngoài ra còn có một người cũng đang nằm phục không động đậy bên cạnh, trừ tiếng xe đang chạy đằng xa, bốn bề chỉ có nghe tiếng thở của hai người, trong đó có một người hơi thở hơi gấp rút.

- Kỳ quái.

Người áo đen mang mặc nạ bỗng nói:

- Rõ ràng là cỗ xe không, tại sao bây giờ lại có thêm một người nữa?

- Có phải có người lên xe giữa đường?

- Nhưng xe chạy có ngừng đâu.

- Không chừng y len lén nhảy lên, không chừng người đánh xe còn không biết đã có thêm một người nữa.

Người này lúc nhìn đồng bạn, thần sắc lộ vẻ sợ hãi và cung kính, cặp mắt linh động giao hoạt, liếc qua liếc lại không ngừng, rõ ràng là Tô Tiểu Ba chứ còn ai.

Người đồng bạn của y là ai?

Tô Tiểu Ba nói:

- Nếu quả thật người này nhảy lên xe mà người đánh xe không hay biết gì, khinh công của y nhất định là không kém cõi, không chừng đó là Đinh Hỷ.

Người áo đen mang mặc nạ cười nhạt một tiếng nói:

- Các ngươi hai người đều đáng chết cả.

Tô Tiểu Ba đàn mặt ra, y biến hẳn sắc mặt nói:

- Hai... hai người chúng tôi?

Người mặc áo đen lạnh lùng nói:

- Ngươi thì nói nhiều, hẳn thì nhiều chuyện.

Tô Tiểu Ba lập tức câm miệng lại, sợ quá không dám thở mạnh.

Hơi thở của người áo đen ra vẻ cấp xúc, y bỗng lấy từ trong người ra một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc màu đen, nước vào trong họng.

... Bình ngọc vừa mở ra, lập tức có mùi thuốc bay vào trong gió.

... Không lẽ người này quả thật là Bách Lý Trường Thanh?

... Không lẽ Bách Lý Trường Thanh quả thật là hung thủ giết người?

Cỗ xe chạy gần lại.

Người áo đen nhắm chặt mắt lại, rồi mở ra, ánh mắt sáng rực tứ phía, y bỗng hỏi:

- Ngươi có đem theo ám khí không?

Tô Tiểu Ba gật gật đầu.

Người áo đen nói:

- Lấy ám khí của ngươi nhắm vào ngựa mà phóng vào, ta đối phó hai người kia.

Tô Tiểu Ba lại gật gật đầu.

Y vẫn còn chưa dám mở miệng ra, người áo đen mới nói nhẹ nhẹ một câu, còn hữu hiệu hơn cả quân lệnh phát ra ngoài sa trường.

Người áo đen loang loáng cặp mắt, cười nhạt nói:

- Bất kể tên nào lại đây, đã lại là phải chết.

... Nếu lại đây không phải là người y muốn giết?

Y chẳng thèm để ý.

Y giết làm người cũng chẳng sao, người khác chết hay sống, trước giờ y không hề để vào trong lòng.

Xe ngựa chạy gấp rút, gió lạnh thổi vào mặt.

Đặng Định Hầu đeo nhẹ nhàng sau xe, rất thỏa mãn với thân thủ của mình.

Y lấy vợ cũng đã lâu năm, vợ của y eo nhỏ đùi dài, là một người đàn bà rất nhiệt tình, qua bao nhiêu năm ân ái, vợ chồng rất hòa hợp với nhau, y trước giờ rất hài lòng với vợ mình.

Có điều, đàn bà sinh con xong, tình huống có chỗ khác đi.

Vì vậy mấy năm gần đây, y ít khi ngủ ở nhà, đàn bà bên ngoài đại khái chịu chuộng hơn là bà vợ trong nhà, lại trẻ hơn nữa.

Về phương diện đó, y vốn rất nổi danh.

Ông trời cũng có vẻ rất chiều cố đến y, bảy tám năm sinh hoạt hoang đường như vậy, thể lực của y cũng còn rất khá, phản ứng vẫn còn nhạy bén như thuở nào, thân thủ vẫn còn nhanh nhẹn như thuở nào, xem ra y vẫn còn là một người trẻ trung.

Bà vợ của y eo lưng đã có bẻ lớn ra rất nhiều, một người đàn bà sinh hoạt không được hài lòng cho lắm, thường thường sẽ hay "ăn" để phát tiết.

Tính tình bà ta cũng càng lúc càng nóng nảy, bởi vì không có chuyện gì có thể thay thế được chồng mình. Tuy bà ta ăn ngon, mặc đẹp, trong lòng luôn luôn có chỗ sàu khổ không có nơi phát tiết.

Nghĩ đến ân ái nồng nhiệt của những ngày mới tân hôn, y bỗng cảm thấy có điều không phải với bà vợ. Y quyết định lần này trở về nhà, nhất định sẽ ở lâu thêm mấy ngày, cũng không chừng sinh thêm một đứa con trai nữa.

Cổ xe rung động một cái, y bỗng nhiên từ trong mộng sực tỉnh, bất giác bật cười.

- Giờ phút này, tại sao mình lại đi nghĩ đến chuyện như vậy?

Tại sao người ta trong những tình huống kỳ quái, lại đi nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ?

Chuyện gì làm y liên tưởng đến bà vợ? Có phải là vì bà vợ của y cũng quê ở Mân Nam?

- - - o O o - - -